

Ζητείται πιλότος...

Τον τελευταίο καιρό μου έρχονται συνεχώς στο μυαλό όλα τα ταξίδια που έκανα σε κάθε γωνιά της Ελλάδας. Όλοι οι υπέροχοι άνθρωποι που γνώρισα και που μου έδειξαν τι σημαίνει Ελληνική φιλοξενία. Όλες οι μαμάδες που μου άνοιξαν την πόρτα του σπιτιού τους και με υποδέχτηκαν σαν δικό τους παιδί. Σκέφτομαι πόσο όμορφη είναι αυτή η χώρα και πόσο τυχερός είμαι που είχα την τύχη να δω όλες αυτές τις ομορφιές. Από την Κρήτη ως τον Έβρο και από τα Δωδεκάνησα ως την Κέρκυρα, σε κάθε πόλη, σε κάθε νησί, σε κάθε χωριό, άφησα ένα μέρος του εαυτού μου... Και καθώς σκέφτομαι όλες αυτές τις όμορφες στιγμές δακρύζω και αγανακτώ με την κατάσταση στην οποία έφτασε η Ελλάδα.

Καθώς προσπαθώ στο μυαλό μου να καταλάβω και να εξηγήσω αυτήν την κατάσταση που επικρατεί στην Ελλάδα, χρησιμοποιώ την παρομοίωση του αεροπλάνου. Φανταστείτε πως η χώρα μας είναι ένα αεροπλάνο. Εμείς βρισκόμαστε στην καμπίνα των επιβατών και η κυβέρνηση είναι στο πιλοτήριο.

Το πρόβλημα είναι πως το αεροπλάνο έχει καταληφθεί από αεροπειρατές. Ο πιλότος δεν πάει το αεροπλάνο εκεί που θέλουμε όλοι αλλά εκεί που θέλουν οι αεροπειρατές. Το αεροπλάνο είναι υπό κατοχή και εμείς που είμαστε στην καμπίνα επιβατών δεν έχουμε πάρει χαμπάρι.

Στις ανακοινώσεις μας λέγανε πάντα ότι όλα πάνε καλά. Οι αναταράξεις είναι δήθεν φυσιολογικές... Μας λένε ότι όλα είναι υπό έλεγχο. Νομίζουμε ότι οι βαλίτσες μας είναι ασφαλείς αλλά στην πραγματικότητα τα υπάρχοντα μας έχουν πουληθεί. Κάθε τόσο μας σερβίρουν καραμελίτσες και ποτά για να μας καλοπιάνουν. Τελευταία όμως τα έκοψαν και αρχίσαμε να μυριζόμαστε ότι κάτι δεν πάει καλά.

Όλα αυτά τα χρόνια κάποιιοι κοιμούνται, κάποιιοι τρώνε, κάποιιοι διαβάζουν εφημερίδα, κάποιιοι βλέπουν ταινία ενώ κάποιιοι άλλοι που έχουν μυριστεί κάτι, δε μιλάνε για να μην τους περάσουν για τρελούς. Κάποιιοι άλλοι που είναι στο κόλπο και ξέρουν τι συμβαίνει είναι βαλτοί για να κατευθύνουν την κοινή γνώμη...

Καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού νομίζαμε ότι πηγαίναμε προς τη σωστή κατεύθυνση αλλά η αλήθεια είναι εντελώς διαφορετική. Τα καύσιμα σε λίγο τελειώνουν και πάμε για φούντο...Οι αεροπειρατές έχουν αλεξίπτωτα και είναι έτοιμοι να φύγουν την κατάλληλη στιγμή... αν τους αφήσουμε... Αν συνεχίσουμε να κοιμόμαστε...

Από ότι φαίνεται ξυπνήσαμε! Είμαστε έτοιμοι να πουκάρουμε στο πιλοτήριο. Είμαστε έτοιμοι να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας.

Θα έχουμε πολλές αναταράξεις... Το αεροσκάφος μπαίνει σε καταιγίδα! Δέστε ζώνες και πιστέψτε σε ένα καλύτερο αύριο. Τα πράγματα θα γίνουν καλύτερα, αυτό είναι το μόνο σίγουρο! Όσο σίγουρο είναι ότι μετά τη νύχτα έρχεται η αυγή και μετά το χειμώνα η άνοιξη..! Απλά μπορεί να χρειαστεί τα πράγματα να γίνουν πρώτα χειρότερα... πολύ χειρότερα... Στα δύσκολα όμως έρχεται η ανεγέννηση. Καλή δύναμη σε όλους μας! Ο φόβος θα πεθάνει. Το καλό θα νικήσει... Η αγάπη θα νικήσει.

Ποιος όμως θα οδηγήσει το αεροπλάνο εκεί; Κάποιος πρέπει να μπει μπροστά. Κάποιος πρέπει να πάρει την ευθύνη και να προσγειώσει με ασφάλεια το αεροπλάνο. Κάποιον που θα βάλει τη χώρα πάνω από κάθε προσωπικό συμφέρον. Κάποιον που θα είναι πρόθυμος να θυσιαστεί για να σωθούν οι υπόλοιποι. Έναν τέτοιο πιλότο χρειαζόμαστε... Έναν πιλότο που θα εκλέξουμε δημοκρατικά και που θα χρειαστεί στη συνέχεια να εμπιστευτούμε και να στηρίξουμε ομόφωνα. Έναν πιλότο που θα εκφράζει τους νεότερους, θα έχει την ευχή των μεγαλύτερων και την υποστήριξη των σοφότερων.

Το ερώτημα τώρα είναι το εξής:

Ξέρει κανείς να οδηγήσει αεροπλάνο;